

Arrest

nr. 195 514 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Shaygia-origine en geboren te Marawi, in het noorden van Soedan. U woonde er zo goed als uw hele leven tot aan uw vertrek uit het land. Tijdens uw universitaire studies tussen 2005 en 2012 verbleef u in Omdurman, na uw studies keerde u terug naar Marawi. Tussen 2013 en 2015 was u als uw burgerdienst actief in een vrouwenunie die hulpbehoevende personen registreerde zodat zij de nodige hulp zouden krijgen. Sinds 22 juni 2015 werkte u voor de administratie van de gemeente van Marawi.

In oktober 2016 heeft u zich aangesloten bij een groep die de slechte situatie in het land wou aanklaarten. Zij klaagden over de gestegen prijzen en het lage loon en riepen op om zich hiertegen te verzetten. Op 07 oktober 2016 woonde u een vergadering bij van deze groep. Er zou een staking georganiseerd worden en zij vroegen u om mensen te aan te moedigen zich bij dit protest aan te sluiten. U trachtte daarop via de berichtendienst 'WhatsApp' mensen van deze actie op de hoogte te brengen. Een dag na de eerste actiedag, op 27 november 2016, werd u van thuis uit gearresteerd door de veiligheidsdiensten. Ze hielden u drie uur vast in hun kantoor en bedreigden u. Ze droegen u op zich niet langer met deze activiteiten bezig te houden. U bleef echter in het geheim mensen oproepen om zich te verzetten. Na de tweede actiedag, op 19 december 2016, werd u opnieuw van thuis uit gearresteerd. U werd meegenomen naar een voor u onbekende plaats, u vermoedt dat het in Khartoum was, waar u een maand werd vastgehouden. Ze beschuldigden u er opnieuw van mensen aan te zetten tot manifestaties en stakingen. U werd geslagen en verkracht. Ze vroegen u met hen samen te werken en hen informatie te verschaffen over de leden van uw groepering. Toen u akkoord ging met hen samen te werken werd u vrijgelaten. Ze gaven u een telefoon en u zou gecontacteerd worden om hen de nodige informatie te geven. Toen u werd vrijgelaten gooide u deze telefoon weg en dook u onder bij uw oom in Khartoum. Op 27 januari 2017 bent u gehuwd. U kent uw man echter niet, het was uw oom waar u bij verbleef in Khartoum die dit huwelijk voor u regelde. Door uw huwelijk zou u het land kunnen verlaten aangezien uw man de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 03 augustus 2017 vertrok u samen met uw man en zijn drie kinderen per vliegtuig naar België. U gebruikte daartoe een vals paspoort. Bij uw aankomst in België zag men dat u met een vals paspoort reisde en werd u aangehouden. U werd naar het transit centrum Caricole gebracht. U staat nog steeds in contact met uw moeder in Soedan, de veiligheidsdiensten zouden regelmatig bij haar langs gaan om naar u te vragen. U verklaart ook te vrezen voor uw broer. Hij was niet akkoord met uw politiek activisme en zou u met de dood bedreigd hebben omdat u politieke activiteiten heeft ontwikkeld. Op 31 augustus 2017 vroeg u asiel aan.

Op 20/09/2017 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen geloof gehecht werd aan het door u geopperde asielaanvraag. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het CGVS bevestigde in haar arrest d.d. 20/10/2017. Op 9/11/2017 diende u een tweede asielaanvraag in. Als nieuwe elementen in onderhavige tweede asielaanvraag, legde u een arrestatiebevel op uw naam neer, alsook een medisch rapport.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen reeds heeft uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd, de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, en er geen geloof gehecht kon worden aan het door u beweerde asielaanvraag. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uw huidige asielaanvraag ligt volledig in het verlengde van uw eerste asielaanvraag. Wat betreft het door u neergelegde arrestatiebevel, dienen volgende vaststellingen gedaan.

Uit de vertaling van het betreffende document, blijkt dat dit arrestatiebevel afgeleverd zou zijn in augustus 2017, en opdraagt tot uw arrestatie en overbrenging naar het politiekantoor. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u, nadat u een maand lang werd vastgehouden na gearresteerd te zijn op 19/12/2016, u onderdook bij uw oom te Khartoem tot aan uw vertrek uit Soedan op 3 augustus 2017, en er niets meer gebeurde, maar u wel nog gezocht werd bij u thuis (zie gehoorverslag CGVS d.d. 13/09/2017, p. 9, 12 en 21). Gezien deze verklaringen, is het dan ook allerminst aannemelijk dat de Soedanese autoriteiten, die – zoals u verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag – u reeds zochten nadat u in januari 2017 onderdook bij uw oom, pas in de loop van augustus 2017 een arrestatiebevel op uw naam zouden afleveren, wanneer u Soedan reeds had verlaten. Dit overtuigt niet, indien, de Soedanese autoriteiten u reeds zochten in de periode waarin u ondergedoken leefde bij uw oom – sinds januari 2017 – is het allesbehalve aannemelijk, noch geloofwaardig, dat dezen pas in augustus 2017 een arrestatiebevel zouden afleveren om u te laten arresteren. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan in het algemeen, dient voorts opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Soedan na te gaan.

Voorts legde u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag een medisch attest neer, waaruit naar voren komt dat u meerdere littekens heeft op uw lichaam, die zouden zijn toegebracht wanneer u te Soedan in detentie verbleef. Het dient echter vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw beweerde detenties, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werden. Dat u op een heden een medisch attest neerlegt, waaruit blijkt dat u verschillende littekens heeft op uw lichaam, weet het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, evenwel niet te herstellen. Medische documenten kunnen immers geen enkele uitspraak doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden. Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw relaas over het geheel geenszins geloofwaardig bevonden wordt, weet dit documenten bovenstaande verstellingen dan ook niet te wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u geen andere verblijfsprocedures indiende waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is, en er derhalve geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/70, 1° lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

Het dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster zich bevindt in een situatie zoals vermeld in artikel 39/70, 2° lid, 1° van de Vreemdelingenwet dewelke bepaalt dat het eerste lid niet van toepassing is wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement én betrokkene een eerst volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur voor zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen. *In casu* werd immers besloten dat, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met verzoeksters land van herkomst, met alle door haar afgelegde verklaringen en de door haar overgelegde stukken, er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Verzoekster toont het tegendeel niet aan, zoals blijkt uit wat volgt. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het niet-schorsend karakter van de bestreden beslissing de loutere toepassing is van artikel 39/70 van voornoemde wet waarnaar de commissaris-generaal verwijst.

In de mate verzoekster nog verwijst naar 's Raads arrest nr. X van 15 november 2017 kan dienaangaande slechts vastgesteld worden dat dit arrest de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schorst die betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), artikel 10.3 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. (Procedurerichtlijn), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) *juncto* artikel 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de

algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstructie van dit middel voert verzoekster het volgende aan:

“Verzoekster verzocht de Belgische Overheid op 9 november 2017 om internationale bescherming. Hierbij legde zij een arrestatiebevel en medische stukken betreffende verwondingen opgelopen in detentie in haar land van herkomst.

Verzoekster verwijst in eerste instantie naar de volgende wettelijke bepalingen:

Artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 vereist dat verwerende partij verzoeksters asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeelt en rekening houdt met de volgende elementen:

" a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren." (eigen onderlijning)

Artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt vervolgens dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; en de door de verzoekster afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten, inclusief informatie waaruit blijkt dat verzoekster in het verleden slachtoffer is geworden van vervolging.

Artikel 10 §3 van de Procedurerichtlijn vereist dat de lidstaten erop toezien dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten er onder meer voor dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekster. Doch dienen ook de voorgelegde documenten en verklaringen deugdelijk onderzocht te worden.

Eenzelfde verplichting blijkt uit artikel 3 juncto 13 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit voorgaande blijkt dat er een medewerkingplicht rust op de schouders van verzoekster. De medewerkingplicht vereist dat verzoekster correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

"Ten overvloede weze aangestipt dat verzoekster terecht heeft verwezen naar het arrest MM van het Hof van Justitie waarin de verhouding tussen de medewerkingsplicht van de verzoekster en de samenwerkingsplicht van de lidstaat wordt verduidelijkt. De medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de voormelde Procedurerichtlijn "verplichtingen van verzoekster", houdt in dat de verzoekster samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen zoals vermeld in artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn vast te stellen. Daargelaten de vraag of de voormelde artikelen directe werking hebben en zouden zijn omgezet in nationaal recht, blijkt uit dit voormelde artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn dat lidstaten onder meer mogen verlangen dat de verzoekster verklaringen en alle documentatie in zijn bezit voorlegt over zijn leeftijd, achtergrond, familieleden, identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en redenen waarom hij een verzoek tot internationale bescherming indient. Het is conform artikel 4,1 de taak van de lidstaat om die relevante elementen in samenwerking met de verzoekster te beoordelen.

Uit de voormelde artikelen blijkt dat alle elementen in artikel 4.2 hun pertinentie hebben bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, wil men niet het risico lopen op een partieel onderzoek.” (eigen onderlijning) (RvV, 24 december 2016, nr. X)

Betreffende de burden of proof stelde het EHRM eerder vast dat:

"92. (...)The Court, however, acknowledges the fact that with regard to applications for recognition of refugee status, it may be difficult, if not impossible, for the person concerned to supply evidence within a short time, especially if such evidence must be obtained from the country from which he or she claims to have fled. (...) " (EHRM, J.K. en anderen t. Zweden, 23 augustus 2016, no. 59166/12, §§ 91-92) (eigen onderlijning) (eigen vertaling: (...) Het Hof erkent echter het feit dat het met betrekking tot verzoeken om erkenning van de vluchtelingenstatus moeilijk of zelfs onmogelijk kan zijn om de betrokken persoon binnen korte tijd bewijsmateriaal te leveren, vooral als dergelijk bewijs moet worden verkregen uit het land waarvan hij of zij zegt te zijn gevlucht. (...)"

In voorliggend dossier was verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid verschillende documenten voor te leggen, dan wel in kopie, met de duidelijke vermelding dat de originelen per post onderweg waren. De inhoud van deze documenten kwamen geheel overeen met de door verzoekster beschreven feiten, doch meende verwerende partij om de eenvoudige reden dat er wel eens valse documenten worden voorgelegd uit Soedan, dat ook de voorgelegde documenten geen bewijswaarde kunnen hebben.

Het EHRM stelde hieromtrent in een eerder arrest het volgende:

"103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (...). Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle.

104. Or, la démarche opérée en l'espèce que a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, (...) ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. " (EHRM, Singh en anderen t. België, 2 oktober 2012, no. 33210/11, §§ 103-104) (eigen vertaling: 103. Het Hof benadrukt echter dat, gelet op het belang dat hij hecht aan artikel 3 en het onomkeerbare karakter van de schade die kan worden veroorzaakt als het risico van mishandeling wordt gerealiseerd, dit het is aan de nationale autoriteiten om zo rigoreus mogelijk te zijn en de klachten onder artikel 3 zorgvuldig te onderzoeken dat de remedies hun doeltreffendheid verliezen (...). Een dergelijk onderzoek moet het mogelijk maken elke twijfel, hoe legitiem ook, aan de ongegrondheid van een verzoek om bescherming uit de weg te ruimen, ongeacht de omvang van de bevoegdheden van de toezichhoudende autoriteit.

104. De in casu gevolgde benadering was echter zowel voor de CGVS als voor de CCE om documenten te verwerpen die de kern van de beschermingsaanvraag vormden en die als niet afdwingbaar beschouwden zonder eerst hun authenticiteit te verifiëren (...) kan niet worden beschouwd als de zorgvuldige en rigoureuze controle die van de nationale autoriteiten wordt verwacht in de zin van artikel 13 van het verdrag en biedt geen doeltreffende bescherming tegen behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het verdrag.)

Door het eenvoudigweg afwijzen van de waarachtigheid van de voorgelegde documenten, zonder deze aan bijkomend onderzoek te onderwerpen, gaat verwerende partij derhalve tevens voorbij aan haar verplichtingen zoals voorgeschreven in artikel 3 juncto 13 EVRM.

Om de bescherming van een schending van artikel 3 van het EVRM te waarborgen, is het immers aan de verdragsluitende partij en om een individueel en nauwkeurig onderzoek te voeren naar de door verzoekster opgestelde klachten en de beschikbare landeninformatie (conform artikel 10.3 van de procedurerichtlijn).

Dit geldt met name ook voor documenten voorgelegd aan de bevoegde autoriteiten. Zo werden in R.J. tegen Frankrijk medische documenten ter terechtzitting van de rechtbank gebracht, waarbij er sprake was van ernstige verwondingen die al enige tijd geleden waren opgelopen. De bevoegde autoriteiten hadden de medische attesten niet in rekening gebracht, daar deze gebaseerd waren op de verklaringen van de asielzoeker.

Het EHRM verklaarde hieromtrent dat: "Par seule invocation du caractère lacunaire du récit, le Gouvernement ne dissipe pas les fortes suspicions sur l'origine des blessures du requérant." (ECHR, R.J. t. Frankrijk, 19 december 2013, no. 10466/11, §42.) (eigen vertaling: Door alleen het lacunaire karakter van het verhaal aan te halen, verdrijft de regering de sterke vermoedens over de herkomst van de verwondingen van de klager niet.)

Uit het artikel 3 juncto 13 van het EVRM en uit de door het Hof in haar rechtspraak vastgelegde beginselen volgt dus dat de nationale autoriteiten zo rigoreus mogelijk moeten zijn om de klachten in het kader van artikel 3 van het verdrag controleren, dit teneinde de effectiviteit van de asielprocedure te kunnen waarborgen.

Dat verzoekster documenten voorlegt die bewijzen dat hij in het verleden reeds werd geconfronteerd met vervolging, zorgt ervoor dat verwerende partij deze documenten zeker aan een nauwkeurig onderzoek had moeten onderwerpen.

"99. Specific issues arise when an asylum-seeker alleges that he or she has been ill-treated in the past, since past ill-treatment may be relevant for assessing the level of risk of future ill-treatment. According to the established case-law, in the evaluation of the risk of future ill-treatment it is necessary to take due account of the fact that the applicant has made a plausible case that he or she was subjected to ill-treatment contrary to Article 3 of the Convention in the past. (...)

100. This issue has also been touched upon in the EU Qualification Directive and in the UNHCR documents. In particular, Article 4 § 4 of the Qualification Directive (see paragraph 47 above) provides - as regards the assessment of refugee status or other need for international protection by the authorities of European Union member States-that "[t]he fact that an applicant has already been subject to persecution or serious harm, or direct threats of such persecution or such harm, is a serious indication of the applicant's well-founded fear of persecution or real risk of suffering serious harm, unless there are good reasons to consider that such persecution or serious harm will not be repeated". (...)

102. The Court considers that the fact of past ill-treatment provides a strong indication of a future, real risk of treatment contrary to Article 3, in cases in which an applicant has made a generally coherent and credible account of events that is consistent with information from reliable and objective sources about the general situation in the country at issue. In such circumstances, it will be for the Government to dispel any doubts about that risk." (EHRM, J.K. en anderen t. Zweden, 23 augustus 2016, no. 59166/12, §§ 99-102) (eigen vertaling: 99. Specifieke problemen doen zich voor wanneer een asielzoeker beweert dat hij of zij in het verleden mishandeld is, omdat mishandeling in het verleden relevant kan zijn voor het beoordelen van het risico van toekomstige mishandeling. Volgens de vaste jurisprudentie moet bij de beoordeling van het risico van toekomstige mishandeling rekening worden gehouden met het feit dat de aanvrager aannemelijk heeft gemaakt dat hij in strijd met artikel 33 een mishandeling heeft ondergaan 3 van de Conventie in het verleden. (...)

100. Dit onderwerp is ook behandeld in de EU-kwalificatierichtlijn en in de UNHCR-documenten. In het bijzonder bepaalt artikel 4, lid 4 van de erkenningsrichtlijn (zie punt 47 hierboven) - met betrekking tot de beoordeling van de vluchtelingenstatus of andere behoefte aan internationale bescherming door de autoriteiten van lidstaten van de Europese Unie - dat "[h]et feit dat een aanvrager reeds is onderworpen aan vervolging of ernstige schade, of directe dreigingen van dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een serieuze aanwijzing voor de gegronde vrees van de eiser voor vervolging of reëel risico op ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om te overwegen dat dergelijke vervolging of ernstige schade zal niet worden herhaald". (...)

102. Het Gerecht is van oordeel dat het feit van de slechte behandeling in het verleden een sterke aanwijzing vormt van een toekomstig, reëel risico van een met artikel 3 strijdige behandeling in gevallen waarin een asielzoeker een in het algemeen coherent en geloofwaardig verslag van gebeurtenissen heeft opgesteld dat in overeenstemming is met informatie uit betrouwbare en objectieve bronnen over de algemene situatie in het betreffende land. In dergelijke omstandigheden is het aan de regering om eventuele twijfels daarover weg te nemen risico.")

In voorliggend dossier maakt verzoekster verwerende partij duidelijk in het verleden slachtoffer te zijn geworden van 'ill-treatment' waarvan zij overigens een medisch attest voorlegt. Verwerende partij maakt zich hier zeer gemakkelijk vanaf door slechts te stellen "medische documenten kunnen immers geen enkele uitspraak doen over het land waarin, of de precieze wijze waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden." Verwerende partij laat na de waarachtigheid van dit document te onderzoeken, dit ondanks het gegeven dat verzoekster wel degelijk coherent, doorleefd en overtuigend was in haar relaas.

Indien objectieve bewijzen aan de bevoegde asielautoriteit worden voorgelegd, is de Staat verplicht om deze objectieve elementen in aanmerking te nemen en deze elementen niet enkel te weerleggen op grond dat de verklaringen van verzoekster onvolledig zijn. Er wordt derhalve een verplichting aan de Staat gesteld, die een grondig onderzoek uit te voeren en de oorsprong van de klachten van de aanvrager vast te stellen, dit conform artikel 3 juncto 13 van het EVRM.

De opgelegde motivering moet voorts in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is hierbij bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissing voldoende, correct en rigoreus onderzoek heeft gevoerd, of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dat verwerende partij voorliggend dossier overigens, zoals reeds eerder kort aangehaald, diende te beoordelen omtrent de feitelikheden en landeninformatie waarvan zij kennis had, dan wel redelijkerwijs kennis van had moeten hebben. "De door het EVRM geboden bescherming van de mensenrechten heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM, 5februari 2002, Conka v. België, §83). Bovendien primeert artikel 3 EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen om een vreemdeling naar zijn land van herkomst terug te drijven, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren betreffende het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dit op grond van de omstandigheden waarvan deze overheid kennis heeft of zou moeten hebben (cf. EHRM 21 januari 2011, MSS/België Griekenland, §§ 293 en 388)." (RvV, 15 november 2017, nr. X)

Dit is in strijd met de beweringen van verwerende partij, die meent te kunnen opmerken dat "het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non- refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

Dat verwerende partij hierbij zeer belangrijke, doch zeer publiek toegankelijke informatie omtrent het land van herkomst van verzoekster over het hoofd heeft gekeken. Algemene rapporten volstaan immers om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover zij het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische en in casu endemische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoekster tot die kwetsbare groep behoort, zijnde terugkerende vrouwelijke asielzoekers die omwille van hun vlucht uit Soedan gearresteerd en gedetineerd worden in schrijnende omstandigheden en zelfs gefolterd en verkracht worden.

Verzoekster verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat teruggekeerde asielzoekers in Soedan systematisch onderworpen worden aan foltering, onmenselijke, dan wel vernederende behandelingen wegens het vluchten uit Soedan. (onder meer: UK Home Office, Country Policy and Information note on Sudan: Rejected asylum seekers, augustus 2017) Dat verzoekster bovendien van het vrouwelijke geslacht is en "as a source of sin and wrongdoings, and continually in need of State discipline" (eigen vertaling: als een bron van zonde en wandaden, en voortdurend behoefte aan staatsdiscipline.) gezien wordt. (SIHA, Paper Women and Citizenship in Sudan, September 2015)

Verzoekster wenst te benadrukken dat het voor Soedanese onderdanen noodzakelijk is een 'exit visa' aan te vragen alvorens zij het land op legale wijze kunnen verlaten. "DFAT understands that if a failed asylum seeker who did not obtain an Exit Visa prior to leaving Sudan was to be returned, they would likely be questioned by the NISS." (UK Home Office, Country Policy and Information note on Sudan: Rejected asylum seekers, augustus 2017, title 5.2.2.) (eigen vertaling: DFAT begrijpt dat als een mislukte asielzoeker die geen uitreisvisum heeft gekregen voordat hij Soedan verliet, moest worden teruggebracht, deze waarschijnlijk door de NISS worden ondervraagd.) Hieruit blijkt derhalve dat iedere individu die gedwongen terugkeert naar Soedan, ter attentie komt van de Soedanese overheidsdiensten, zeker indien dit gebeurde middels een vals paspoort, zoals in casu, en zonder een 'exit visa'. Khartoum based journalist advised that a person without an exit visa would be accused of breaching current passport regulations, which under the Passports and Immigration Law of 1994 was punishable with a fine of up to six months in prison, or both (UK Home Office, Country Policy and Information note on Sudan: Rejected asylum seekers, augustus 2017, title 5.2.3) (eigen vertaling: Een in Khartoum gevestigde journalist adviseerde dat een persoon zonder een uitreisvisum zou worden beschuldigd van het overtreden van de huidige paspoortvoorschriften, die volgens de paspoorten en immigratiewetten op 1994 strafbaar waren met een boete van maximaal zes maanden in de gevangenis, of beide.)

"The report claims that the testimonies "show that Sudanese from across Sudan and from all sections of society may be at risk because they have spent time outside of Sudan: men and women; the rich and the poor; those from the capital as well as those from Darfur and the Nuba Mountains; politicians as well as farmers." (Asylum Research Consultancy (ARC), Situation in Khartoum and Omdurman, 9 september 2015) (eigen vertaling: Het rapport beweert dat de getuigenissen "aantonen dat Soedanezen uit heel Sudan en uit alle lagen van de samenleving in gevaar kunnen komen omdat ze tijd buiten Soedan hebben doorgebracht: mannen en vrouwen; de rijken en de armen; die van de hoofdstad evenals die van Darfur en de Nuba Mountains; zowel politici als boeren.)

"With regards to arrest of returnees in Sudan the same report notes that "Of those interviewed for the report, four were detained at Khartoum airport on arrival in Sudan and were then taken away to be questioned, three others were detained and questioned at Khartoum airport and one was questioned at Geneina Airport in Darfur sometime after arrival in Sudan. One interviewee was detained at a later time while in Sudan. " (Asylum Research Consultancy (ARC), Situation in Khartoum and Omdurman, 9 September 2015) (eigen vertaling: Met betrekking tot de arrestatie van terugkeerders in Soedan wordt in hetzelfde verslag opgemerkt dat "van degenen die voor het rapport werden geïnterviewd, er vier werden vastgehouden op de luchthaven van Khartoum bij aankomst in Soedan en vervolgens werden weggenomen om te worden verhoord, drie anderen werden vastgehouden en ondervraagd op de luchthaven van Khartoum en één werd ondervraagd op Geneina Airport in Darfur ergens na aankomst in Soedan. Eén geïnterviewde werd op een later tijdstip vastgehouden terwijl hij in Soedan was.)

Het gegeven dat eens een Soedanees onderdaan in het vizier komt van de NISS, foltering en onmenselijke en vernederende behandeling een zeer reëel risico is, kan niet verwaarloosd worden. Dit blijkt onder meer uit het rapport van Amnesty International:

"In the last two years Amnesty International has documented large numbers of cases of arbitrary arrest and détention, torture and other forms of ill-treatment, as well as enforced disappearances and deaths in détention at the hands of the NISS. (...)Torture and other forms of ill-treatment have been systematic. (...)This report illustrates the serious human rights violations that continue to be committed by the NISS in Sudan, and the extensive powers as well as immunities NISS agents enjoy. It calls on the government of Sudan to amend its laws to guarantee the human rights of detainees and to repeal the 2010 National Security Act. This report calls on the government to reduce the powers of the NISS to information gathering, analysis and advice, to put an end to the continuing practice of human rights violations, to make sure that perpetrators are brought to justice, and to provide redress and réparations to victims and their families." (Amnesty International, Agents of Fear: the National Security Service in Sudan, 2010) (eigen vertaling: In de afgelopen twee jaar heeft Amnesty International een groot aantal gevallen van willekeurige arrestatie en detentie, foltering en andere vormen van mishandeling gedocumenteerd, evenals gedwongen verdwijningen en sterfgevallen in detentie door de NISS. (...) Martelingen en andere vormen van mishandeling zijn systematisch geweest. (...) Dit rapport illustreert de ernstige mensenrechtenschendingen die nog steeds worden gepleegd door de NISS in Sudan, en de uitgebreide bevoegdheden en immuniteiten die NISS-agenten genieten. Hij roept de regering van Sudan op om haar wetgeving aan te passen om de mensenrechten van gedetineerden te waarborgen en de nationale veiligheidswet van 2010 in te trekken.

Dit rapport roept de regering op om de bevoegdheden van het NISS te beperken töt informatieverzameling, analyse en advies, om een einde te maken aan de voortdurende praktijk van mensenrechtenschendingen, om ervoor te zorgen dat daders voor het gerecht worden gebracht en om verhaal en herstelbetalingen te regelen voor slachtoffers en hun families.)

Een bijkomend element dat verzoekster kwetsbaar maakt in geval van gedwongen terugkeer naar Soedan is haar geslacht. Dit eens te meer, samen gelezen met bovenstaande informatie. Het is immers zo dat de Soedanese autoriteiten bijzonder repressief optreedt ten aanzien van vrouwen en hun meest fundamentele rechten.

"Sudan 's current Islamic government, dominated by the National Islamist Front (NIF) later renamed the National Congress Party (NCP), came to power by military coup in 1989. The regime espoused a strict Islamic ideology with little tolerance for secular politics. It stifled ail protests, banned unions and political parties, purged the civil service, beefed up the national security service, and quickly became known for its highly repressive tactics, including arbitrary detentions in secret, illegal, security-run prisons, known as "ghost houses, " and for torture.

The impact on women was harsh: thousands of women were arbitrarily dismissed from their jobs, and various laws on guardianship, personal status, and public morality, imposed new restrictions on women 's inheritance, movement, travel, what they wear and how they behave in public " (Human Rights Watch, "Good Girls Don't Protest" - Repression and Abuse of Women Human Rights Defenders, Activists, and Protesters in Sudan, 23 March 2016, pg 14-15) (eigen vertaling: De huidige islamitische regering van Soedan, gedomineerd door het National Islamist Front (NIF), later de Nationale Congrespartij (NCP) genoemd, kwam aan de macht door een militaire coup in 1989. Het regime huldigde een strikte islamitische ideologie met weinig tolerantie voor seculiere politiek. Het onderdrukte alle protesten, verbood vakbonden en politieke partijen, zuiverde het ambtenarenapparaat, versterkte de nationale veiligheidsdienst en werd al snel bekend om zijn zeer repressieve tactieken, inclusief willekeurige detenties in geheime, illegale, door veiligheid beheerde gevangenissen, bekend als 'geest' huizen, "en voor marteling. De impact op vrouwen was hard: duizenden vrouwen werden willekeurig van hun baan ontheven, en verschillende wetten inzake voogdij, persoonlijke status en publieke moraliteit legden nieuwe beperkingen op aan vrouwen erfenis, beweging, reizen, wat ze dragen en hoe ze zich gedragen in het openbaar.)

Voorts is foltering en onmenselijke behandeling voor vrouwen in detentie in Soedan endemisch: "Detainees and prisoners are at high-risk of torture and illtreatment by authorites, prison guards, police and military." (SIHA, Women and Human Rights Conditions of Detainees and Prisoners in Sudan, pg.1) (eigen vertaling: Gedetineerden en gevangenen lopen een hoog risico op foltering en mishandeling door autoriteiten, bewakers, politie en militairen)

- "• Biased enforcement: Women, particularly those from poor and marginalized communities, are disproportionately targeted for arrest under the Public Order Regime (POR) and Sudan Criminal Act.*
- Rampant sexual violence: In détention centers and even in prison, sexual violence perpetrated by police, soldiers, and others in authority is rampant and is met with impunity.*
- Differential treatment: Human rights violations are normalized within détention centers and prisons in Khartoum and severity of abuse appears to be rooted in racial, social, and economic status." (SIHA, Women and Human Rights Conditions of Detainees and Prisoners in Sudan, pg.1) (eigen vertaling: • Versterkte handhaving: vrouwen, met name die uit arme en gemarginaliseerde gemeenschappen, zijn onëvenredig gericht op arrestatie in het kader van het Public Order Regime (POR) en de Sudan Criminal Act.*
- Ongebreideld seksueel geweld: in detentiecentra en zelfs in de gevangenis is seksueel geweld gepleegd door politie, soldaten en anderen met autoriteit ongebreideld en ongestraft.*
- Differentiële behandeling: Mensenrechtenschendingen worden genormaliseerd binnen detentiecentra en gevangenissen in Khartoum en de ernst van misbruik lijkt te zijn geworteld in raciale, sociale en economische status.)*

Het is overings duidelijk dat deze behandeling van vrouwen steeds onbestraft blijft: "Sexual violence ranging from threat of rape to actual rape by soldiers, security forces and prison wards, is endemic in Sudan 's detention facilities and demonstrates the clear gender bias of the Sudanese regime towards the rights of women. Sexual harassment and other forms of sexual assault have turned into a measure of the stratégie crackdown on women, whereas generally perpetrated by security forces with impunity" (SIHA, Women and Human Rights Conditions of Detainees and Prisoners in Sudan, pg.3) (eigen vertaling: Seksueel geweld, variërend van de dreiging van verkrachting töt daadwerkelijke verkrachting

door soldaten, veiligheidstroepen en gevangenis, is endemisch in de detentiefaciliteiten van Soedan en toont de duidelijke gendervooroordelen van het Soedanese regime met betrekking tot de rechten van vrouwen. Seksuele intimidatie en andere vormen van aanranding zijn een maatstaf geworden voor het strategisch neerslaan van vrouwen, terwijl veiligheidstroepen zich in het algemeen ongestraft gedroegen.)

Dat straffeloosheid van seksuele mishandeling, foltering en onmenselijke behandeling eerder de regel dan de uitzondering is blijkt uit het volgende rapport eveneens: "Vaguely defined public morality crimes discriminate against women in Sudan, proscribing their manner of dress, limiting their movement and rôle in public life, and imposing humiliating corporal punishments of lashing and stoning, in violation of international norms. The cases described in this report also highlight the broader problem of entrenched impunity for human rights abuses women face, including sexual violence." (Human Rights Watch, "Good Girls Don't Protest" - Repression and Abuse of Women Human Rights Defenders, Activists, and Protesters in Sudan, 23 March 2016, p.1) (eigen vertaling: Vaag gedefinieerde moraliteitsmisdrijven discrimineren vrouwen in Sudan, verbieden hun manier van kleden, beperken hun beweging en rol in het openbare leven en leggen vernederende lijfstraffen van sjoeren en stenigen op, in strijd met internationale normen. De in dit rapport beschreven gevallen wijzen ook op het bredere probleem van onvoorwaardelijke straffeloosheid voor mensenrechtenschendingen waarmee vrouwen worden geconfronteerd, waaronder seksueel geweld.)

Het als alleenstaande vrouw (in casu verblijft haar echtgenoot immers in Nederland), afgewezen asielzoeker, die op illegale wijze (zonder exit visa en met vals paspoort) gedwongen teruggestuurd worden naar Soedan brengt een risico op schending van art. 3 EVRM met zich mee. Bij terugkeer vinden er immers ongetwijfeld zeer strenge controles plaats, de afgewezen asielzoekers kunnen vastgehouden worden door de immigratiedienst en hierbij zelfs overgedragen worden aan NISS. Bij dit laatste is het dan niet ondenkbaar dat de NISS zelf de ondervraging leidt.

Het gegeven dat verzoekster tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoekster inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege de detentie in schrijnende omstandigheden en zelfs foltering, merkt verzoekster aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Uit al deze redenen blijkt dat verwerende partij nagelaten heeft het nodige onderzoek te doen naar de asielaanvraag van verzoekster, daar geen van deze elementen wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Daardoor schendt zij alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en rechtspraak en dient de asielaanvraag van verzoekster gegrond te worden verklaard, minstens terug overgemaakt te worden aan het CGV om verdere onderzoeken in in de stellen.

Uw Raad ging met deze laatste stelling akkoord in een vorige UDN-beslissing, dewelke het volgende vast stelde: "De Raad stelt dienaangaande vast dat in de asielbeslissingen die ten aanzien van de verzoekster werden genomen een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd inzake het door de verzoekster voorgenomen relaas dat zij werd geviseerd omwille van haar politieke activisme tegen het heersende regime. Deze vrees werd ongeloofwaardig gevonden en er werd geoordeeld dat de verzoekster bij haar asielaanvragen, waarin de thans naar voor gebrachte risico 's niet werden voorgelegd, niet concreet heeft aangetoond dat er in hoogde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet voorhanden is. Van belang is evenwel dat het in het kader van de verzoeken om internationale bescherming op het eerste gezicht nooit enig (begin van) concreet onderzoek werd gevoerd, los van de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas en haar voorgehouden profiel van politiek activiste, omtrent het risico dat verzoekster mogelijks zou lopen om wegens haar illegaal vertrek te worden gevangen genomen en dienvolgens te worden onderworpen aan verkrachtingen en andere vormen van folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen. Het gegeven dat het gebrek aan onderzoek ter zake in de asielprocedure te wijten is aan het feit dat de verzoekster dit risico ook nooit in deze procedure heeft kenbaar gemaakt, volstaat zoals supra gesteld echter niet om de effectieve terugkeer te laten doorgaan vooraleer ook inzake deze elementen een rigoreus onderzoek wordt gevoerd en iedere twijfel wordt weggenomen dat de terugkeer de verzoekster dreigt bloot te stellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verwerende partij kan er zich in deze stand van het geding, dan ook niet mee vergenoegen om in het kader van het thans voor het eerste naar voor gebrachte risico te verwijzen naar de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal en het arrest van de Raad inzake de doorlopen asielprocedures.

De verweerder kan evenmin dienstig verwijzen naar het arrest nr. X van 4 maart 2014. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze rechtspraak geen precedentenwerking kent en bovendien zijn de feiten niet vergelijkbaar met de onderhavige zaak Immers werden in de eerste genoemde zaak louter elementen aangehaald omtrent de algemene veiligheidssituatie in Irak, werd er reeds in het kader van de asielprocedure een concreet, recent en meer specifiek onderzoek verricht naar de veiligheidssituatie in de specifieke regio van afkomst, terwijl de verzoeker algemene informatie voorlegde omtrent een andere regio in Irak en waarmee hij dus aan dit concrete onderzoek geen afbreuk kon doen. In casu wordt echter naar voor gebracht dat de verzoekster behoort tot een kwetsbare groep van teruggekeerde, vrouwelijke asielzoekers die bij een al dan niet gedwongen terugkeer detentie en slechte behandelingen riskeren, nadat zij illegaal het land hebben verlaten en werd omtrent deze problematiek nooit enig onderzoek gevoerd.

(...)

In casu heeft de verzoekster gezaghebbende en recente rapporten naar voor gebracht, zij werden opgesteld door internationale organisaties en hebben betrekking enerzijds op de specifieke situatie van teruggekeerde asielzoekers die op illegale wijze Soedan zijn uitgereisd en dus mogelijks kunnen worden vastgehouden bij hun terugkeer en anderzijds op de slechte behandelingen waarvan specifiek vrouwelijke gedetineerden in Soedan het slachtoffer kunnen zijn. Na een prima facie onderzoek van het voorliggend middel, meent de Raad dat de door de verzoekster voorgelegde elementen ov het eerste gezicht voldoende indicaties bevatten van een mogelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. De in het middel vermelde rapporten worden door de verweerder in zijn nota met opmerkingen echter niet inhoudelijk onderzocht of beoordeeld in het licht van de bescherming die overeenkomstig artikel 3 van het EVRM dient te worden geboden. Aangezien de verweerder voorts niet betwist dat de verzoekster illegaal uit Soedan is vertrokken en hij evenmin betwist dat zij omwille van dit illegale vertrek gebeurlijk het risico loopt om te worden opgesloten en te worden onderworpen aan detentie of een gevangenisstraf van 6 maanden, en bij gebrek aan enig concreet onderzoek inzake de door de verzoekster met gezaghebbende bronnen gestaafde behandelingen die zij als vrouwelijke afgewezen asielzoekster riskeert te ondergaan bij een gebeurlijke vasthouding of detentie in haar land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat de verweerder ov het eerste gezicht in deze stand van het geding nagelaten heeft om elke gereede twijfel weg te nemen omtrent een risico op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van uitwijzing van de verzoekster naar Soedan.

Daar in de aangegeven mate op het eerste gezicht nog onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, lijkt de verzoekster bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op het artikel 3 van het EVRM te hebben. " (RvV, 15 november 2017, nr. X)

Dat Uw Raad in voorliggend dossier derhalve heeft geoordeeld dat onvoldoende onderzoek was uitgevoerd omtrent de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dat om deze redenen verzoek ik uw diensten om voorliggend middel ontvankelijk en gegrond te verklaren."

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling "toe te kennen" en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij het dossier te willen terugzenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een deugdelijk onderzoek te laten uitvoeren.

3.2. Aan het verzoekschrift worden geen documenten ter ondersteuning van haar asielrelaas gevoegd.

3.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 10 november 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk haar vrees voor de Soedanese veiligheidsdiensten omwille van haar activiteiten voor een groepering die opriep om zich af te zetten tegen de Soedanese regering.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. X van 20 oktober 2017 vastgesteld en geoordeeld dat aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht omdat (i) verzoekster allerminst een activistisch politiek profiel kan worden aangemeten en zij dan ook niet kan aantonen wat er voor zorgde dat zij nu zich wel geëngageerd zou hebben, (ii) zij slechts zeer beperkt geïnformeerd is over het verloop van de actiedagen waartoe zij zou hebben opgeroepen, (iii) haar verklaringen omtrent haar eigen activisme elke logica missen en bijgevolg niet aannemelijk te noemen zijn, (iv) haar onwetendheid omtrent de leden en de activiteiten van de groepering waar zij zou bij hebben gehoord opnieuw bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas en zij ook over haar eigen activiteiten er niet in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen, en (v) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar politiek activisme, er evenmin geloof kan gehecht worden aan de detentie die verzoekster omwille van dit activisme zou hebben ondergaan noch aan de bewering als zou haar broer haar naar het leven staan omwille van deze vermeende activiteiten. Wat dit laatste betreft, wordt opgemerkt dat verzoekster bovendien niet eenduidig is met betrekking tot de verklaringen van haar broer.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

3.6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.7.1. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van haar huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen reeds heeft uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd, de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, en er geen geloof gehecht kon worden aan het door u beweerde asielrelaas. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uw huidige asielaanvraag ligt volledig in het verlengde van uw eerste asielaanvraag. Wat betreft het door u neergelegde arrestatiebevel, dienen volgende vaststellingen gedaan. Uit de vertaling van het betreffende document, blijkt dat dit arrestatiebevel afgeleverd zou zijn in augustus 2017, en opdraagt tot uw arrestatie en overbrenging naar het politiekantoor.

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u, nadat u een maand lang werd vastgehouden na gearresteerd te zijn op 19/12/2016, u onderdook bij uw oom te Khartoem tot aan uw vertrek uit Soedan op 3 augustus 2017, en er niets meer gebeurde, maar u wel nog gezocht werd bij u thuis (zie gehoorverslag CGVS d.d. 13/09/2017, p. 9, 12 en 21). Gezien deze verklaringen, is het dan ook allerm minst aannemelijk dat de Soedanese autoriteiten, die – zoals u verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag – u reeds zochten nadat u in januari 2017 onderdook bij uw oom, pas in de loop van augustus 2017 een arrestatiebevel op uw naam zouden afleveren, wanneer u Soedan reeds had verlaten. Dit overtuigt niet, indien, de Soedanese autoriteiten u reeds zochten in de periode waarin u ondergedoken leefde bij uw oom – sinds januari 2017 – is het allesbehalve aannemelijk, noch geloofwaardig, dat dezen pas in augustus 2017 een arrestatiebevel zouden afleveren om u te laten arresteren. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan in het algemeen, dient voorts opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Soedan na te gaan.

Voorts legde u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag een medisch attest neer, waaruit naar voren komt dat u meerdere littekens heeft op uw lichaam, die zouden zijn toegebracht wanneer u te Soedan in detentie verbleef. Het dient echter vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw beweerde detenties, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werden. Dat u op een heden een medisch attest neerlegt, waaruit blijkt dat u verschillende littekens heeft op uw lichaam, weet het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielrelaas, evenwel niet te herstellen. Medische documenten kunnen immers geen enkele uitspraak doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden. Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw relaas over het geheel geenszins geloofwaardig bevonden wordt, weet dit documenten bovenstaande verstellingen dan ook niet te wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

3.7.2. Verzoekster brengt geen valabele argumenten aan die voorgaande pertinente en deugdelijke motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Zij beperkt zich hoofdzakelijk in het opwerpen van algemene beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.7.3. Verzoekster benadrukt, onder verwijzing van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, artikel 10.3 van de Procedurerichtlijn, artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM, en rechtspraak van het EHRM en de RvV, dat zij verschillende documenten heeft voorgelegd. Zij geeft aan dat de inhoud van deze documenten geheel overeen kwamen met de door haar beschreven feiten, doch dat de verwerende partij om de eenvoudige reden dat er wel eens valse documenten worden voorgelegd uit Soedan, aan de voorgelegde documenten geen bewijswaarde heeft gehecht en zij de door haar voorgelegde documenten niet aan een bijkomend onderzoek heeft onderworpen.

De Raad wijst er nogmaals op dat de asielaanvraag van verzoekster een meervoudige aanvraag betreft waarbij de commissaris-generaal nagaat of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In tegenstelling tot wat verzoekster thans op algemene wijze laat gelden, werd er door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met het door haar in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag aangebracht arrestatiebevel en medisch attest en werden deze stukken wel degelijk aan een onderzoek onderworpen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Wat betreft het door u neergelegde arrestatiebevel, dienen volgende vaststellingen gedaan. Uit de vertaling van het betreffende document, blijkt dat dit arrestatiebevel afgeleverd zou zijn in augustus 2017, en opdraagt tot uw arrestatie en overbrenging naar het politiekantoor. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u, nadat u een maand lang werd vastgehouden na gearresteerd te zijn op 19/12/2016, u onderdook bij uw oom te Khartoem tot aan uw vertrek uit Soedan op 3 augustus 2017, en er niets meer gebeurde, maar u wel nog gezocht werd bij u thuis (zie gehoorverslag CGVS d.d. 13/09/2017, p. 9, 12 en 21). Gezien deze verklaringen, is het dan ook allerminst aannemelijk dat de Soedanese autoriteiten, die – zoals u verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag – u reeds zochten nadat u in januari 2017 onderdook bij uw oom, pas in de loop van augustus 2017 een arrestatiebevel op uw naam zouden afleveren, wanneer u Soedan reeds had verlaten. Dit overtuigt niet, indien, de Soedanese autoriteiten u reeds zochten in de periode waarin u ondergedoken leefde bij uw oom – sinds januari 2017 – is het allesbehalve aannemelijk, noch geloofwaardig, dat dezen pas in augustus 2017 een arrestatiebevel zouden afleveren om u te laten arresteren. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan in het algemeen, dient voorts opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Soedan na te gaan.

Voorts legde u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag een medisch attest neer, waaruit naar voren komt dat u meerdere littekens heeft op uw lichaam, die zouden zijn toegebracht wanneer u te Soedan in detentie verbleef. Het dient echter vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw beweerde detenties, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werden. Dat u op een heden een medisch attest neerlegt, waaruit blijkt dat u verschillende littekens heeft op uw lichaam, weet het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielrelaas, evenwel niet te herstellen. Medische documenten kunnen immers geen enkele uitspraak doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden. Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw relaas over het geheel geenszins geloofwaardig bevonden wordt, weet dit documenten bovenstaande verstellingen dan ook niet te wijzigen.

Verzoekster poneert dat de commissaris-generaal geen bewijswaarde hecht aan de haar voorgelegde documenten om de eenvoudige reden dat er wel eens valse documenten worden voorgelegd uit Soedan, doch zij kan, gelet op voorgaande motivering, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Er wordt immers niet alleen vastgesteld dat het omwille van corruptie in Soedan zo goed als onmogelijk is om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Soedan na te gaan, doch ook dat er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van het door verzoekster neergelegde arrestatiebevel omdat het allerminst aannemelijk is dat de Soedanese autoriteiten, die verzoekster reeds zouden gezocht hebben nadat zij in januari 2017 onderdook bij haar oom, pas in de loop van augustus 2017 een arrestatiebevel op haar naam zouden afleveren. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat corruptie in Soedan wijdverspreid is en terug te vinden is in alle geledingen van de maatschappij (adm. dos., stuk 5), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het door verzoekster neergelegde arrestatiebevel.

Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster dit niet concreet betwist. Zij brengt immers geen concrete tegenargumenten bij die de gedane vaststellingen aangaande het door haar neergelegde arrestatiebevel ontkrachten of weerleggen.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. X van 20 oktober 2017. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Zo verzoekster verwijst naar het arrest “*Singh et autres c. Belgique*” van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst.

Verzoekster gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat haar asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent haar voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

3.7.4. Wat betreft het door haar voorgelegde medisch attest van 9 november 2017, stelt de Raad vast dat verzoekster hoofdzakelijk vasthoudt aan de verklaringen die zij heeft afgelegd. Zij hekelt, onder verwijzing van het arrest "*R.J. tegen Frankrijk*", van 19 september 2013, nr. 10466/11 van het EHRM, dat de waarachtigheid van deze documenten niet onderzocht werd terwijl uit het medisch attest duidelijk blijkt dat zij in het verleden slachtoffer geweest is van 'ill-treatment'.

De Raad wijst er op dat uit het arrest "*R.J. t. Frankrijk*" van 19 september 2013 kan afgeleid worden dat, indien het bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dit de betrokken Staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker, na uitzetting naar het desbetreffende land, wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de Staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 (www.echr.coe.int)).

Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft het ontstaan van voormelde verplichting niet in de weg te staan, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn verklaring dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze verklaring bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land, en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en ze tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11 (www.echr.coe.int)).

Voor het ontstaan van voormelde verplichting is het ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk (www.echr.coe.int)).

Met betrekking tot de fysieke letsels van verzoekster, zoals die blijken uit voormeld medisch attest d.d. 9 november 2017, stelt de Raad vast dat verzoekster die letsels welke zouden zijn toegebracht wanneer zij in Soedan in detentie verbleef, bij haar vorige asielaanvraag nauwelijks ter sprake bracht. Zo sprak verzoekster bij haar eerste asielaanvraag zeer algemeen over het feit dat zij door de Soedanese veiligheidsdiensten zou zijn vastgehouden en hierbij zijn mishandeld, doch zei ze (nagenoeg) niets over de verwondingen op haar lichaam die hier het gevolg van zouden zijn.

Volgende vaststellingen kunnen dienaangaande gedaan worden op basis van het administratief dossier: Bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster over haar detentie het volgende (vragenlijst CGVS nr. 5): "*Ik werd daar door 2 mannen (de interviewer en bewaker) aangerand*".

Tijdens het gehoor naar aanleiding van de eerste asielaanvraag stelt verzoekster het volgende (gehoorverslag 13 september 2017, p. 12): "*Ze begonnen met te slaan in mijn gezicht. Ze gooiden koud water. Ze bleven dit doen tot ik verkracht werd door hun commandant*". En verder (p. 21): "*Er was telkens ondervragingen, slaan en folteren*".

Nergens is er sprake van "*verbranding van een sigaret*", "*het slaan met een stuk hout*" of verwondingen "*door scheermesje aangebracht*", de oorzaak van de littekens op haar lichaam zoals wordt beschreven in het medisch attest ingediend naar aanleiding van verzoeksters huidige asielaanvraag.

Uit wat voorafgaat kan de Raad slechts vaststellen dat de door verzoekster gegeven beschrijvingen in haar vorige asielaanvraag van de beweerde folterpraktijken uitermate summier en algemeen zijn. De Raad is dan ook van oordeel dat het correct is te stellen dat *“medische documenten (...) geen enkele uitspraak [kunnen] doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden.”*

Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een verzoeker zijn/haar verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). *In casu* baseert en dient dokter L.W., van wiens hand het medisch attest d.d. 9 november 2017 is, te steunen op verzoekster haar verklaringen omtrent de oorzaak van haar verwondingen, verklaringen welke echter ongeloofwaardig werden bevonden.

De Raad kan slechts vaststellen dat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten door de Soedanese overheid omwille van haar (politiek-sociale) activiteiten, noch aan haar profiel als activiste. Verzoekster brengt ook geen concrete en valabele elementen aan die de geloofwaardigheid van haar relaas vermogen te herstellen.

Gelet op voorgaande is de Raad *in casu* van oordeel dat het door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde medische attest niet noopt tot nader onderzoek, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, en de vaststelling dat zij voor het overige geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

3.7.5. Voorhouden dat verzoeksters asielaanvraag niet aan een voldoende rigoureuus onderzoek werd onderworpen, kan gelet op voorgaande overwegingen dan ook niet ernstig worden volgehouden.

3.7.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar citaten uit verschillende rapporten waarvan zij 1 niet gedateerd rapport van “SIHA” ter zitting neerlegt, uiteenzet dat zij behoort tot de kwetsbare groep van terugkerende vrouwelijke asielzoekers uit Soedan en zij mede gelet op het feit dat zij met een vals paspoort en zonder ‘exit visum’, bij haar verwijdering naar dit land een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling aangezien dat zij zal worden aangehouden, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster deze elementen nooit eerder heeft aangevoerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal, noch naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, noch naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag. Voorts is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoekster met een paspoort van iemand anders haar land via de luchthaven heeft verlaten, zonder probleem of vrees, de voorgehouden vervolgingsfeiten die verzoekster heeft aangevoerd in haar eerste asielaanvraag en volhoudt in haar tweede asielaanvraag verder ondermijnt. Immers, het is redelijkerwijs niet aannemelijk dat de asielzoeker die daadwerkelijk actief wordt vervolgd door zijn/haar autoriteiten en daarbij reeds het slachtoffer is geweest van ernstige persoonlijke folteringen en onmenselijke handelingen, het risico zal nemen om tegen de lamp te lopen door het land te verlaten via de legale luchthaven in het bezit van een paspoort die hem niet toebehoort.

3.7.7. De verwijzing naar malafide en laakbare praktijken door de overheid en de algemene situatie in haar land van herkomst volstaan op zich niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

3.7.8. De Raad wijst er op dat hij zijn bevoegdheid moet uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

Artikel 46, § 3 van deze richtlijn verplicht de lidstaten ertoe erover te waken dat dit “*daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU*”.

Uit het gegeven dat uitgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Soedan strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Soedanese migratiewetgeving kan op zich geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of – smokkel of migratie te handhaven. Niettegenstaande deze en de voorafgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met de algemene (veiligheids)situatie in Soedan, en in het bijzonder de gevolgen voor terugkerende en afgewezen asielzoekers diende te onderzoeken.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om nader te onderzoeken wat de concrete situatie is voor afgewezen asielzoekers naar Soedan, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS